

Παναγιώτης Μαυροειδής

Το πρόσφατο τεύχος της **Κομμουνιστικής Επιθεώρησης (ΚΟΜΕΠ)**, που εκδίδεται από την ΚΕ του ΚΚΕ, δημοσιεύει ένα φλύαρο κείμενο 28 (!) σελίδων με την υπογραφή της **Ιδεολογικής Επιτροπής του ΚΚΕ**, που «ενημερώνει» για τις εξελίξεις στον «οπορτουνιστικό χώρο», που κατά τους συντάκτες του κειμένου βασικά είναι το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Αν ο τίτλος προΐδεάζει για την «ποιότητα» της αντιπαράθεσης, το διάβασμα του κειμένου είναι ακόμη πιο **απογοητευτικό**, καθώς, ιδιαίτερα στο πρώτο μέρος του, περισσεύουν χαμηλού επιπέδου επιχειρήματα, κακεντρεχή σχόλια, προσωπικές αναφορές και «αποκαλυπτικά» κουτσομπολιά, που θυμίζουν σχόλια σε ιστοσελίδες φοιτητικών παρατάξεων.

Το «ζουμί» του κειμένου, βρίσκεται στον πρόλογο και τη σύνοψη, όπου είναι μαζεμένα τα **4 θανάσιμα αμαρτήματα του ΝΑΡ**:

(α) «απάρνηση του στρατηγικού στόχου της σοσιαλιστικής επανάστασης,

(β) απάρνηση του πρωτοπόρου ρόλου της εργατικής τάξης,

(γ) συκοφάντηση του σοσιαλισμού που οικοδομήθηκε τον 20ό αιώνα και υιοθέτηση πλευρών της αστικής αντικομμουνιστικής πολεμικής» και

(δ) «απόρριψη του «Κόμματος Νέου Τύπου», των μαρξιστικών-λενινιστικών αρχών συγκρότησης» και πρακτικά του «δημοκρατικού συγκεντρωτισμού».

Πως αποδεικνύεται λοιπόν ότι το ΝΑΡ είναι κατά του κομμουνισμού, υπέρ του αντικομμουνισμού και κατά της επανάστασης;

Οι συντάκτες του κειμένου δε μπαίνουν στον κόπο να αποδείξουν τα «αυτονόητα». Θεωρείται ότι ισχύουν, μιας και το λέει το ΚΚΕ, το οποίο έχει τη σφραγίδα πιστοποίησης

επιτυχούς έκβασης της επανάστασης στην Ελλάδα και το πιο πειστικό και σύγχρονο κομμουνιστικό πρόταγμα στον κόσμο....

Το **NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση**, σε αντίθεση με το αιώνια «αλάνθαστο» ΚΚΕ, έχει αδυναμίες και φυσικά κάνει λάθη. Το ΚΚΕ όμως δεν έχει τη δυνατότητα να συμβάλει, σε ένα εποικοδομητικό διάλογο για την εργατική αντικαπιταλιστική πολιτική και την κομμουνιστική στρατηγική στην Ελλάδα.

Η βασική αιτία για αυτό, είναι ότι δεν τολμά να μετρήσει το δικό του μπόι με βάση την ανάγκη ανατροπής της αστικής πολιτικής στην Ελλάδα από αντικαπιταλιστική σκοπιά και με κομμουνιστική προοπτική. Απλά, παραμένει σε ένα **ευτυχισμένο κόσμο διαρκούς «επιβεβαίωσης»** σε κατάσταση «σημειωτών» ή/και οδυνηρής υποχώρησης.

Μετά την μεταπολίτευση, η αστική τάξη κατάφερε με τον Καραμανλισμό και το αστικο-ρεφορμιστικό ΠΑΣΟΚ να ανακόψει τις ρηξιακές τάσεις που αναδύονταν από το αριστερό αντιιμπεριαλιστικό ρεύμα και το κύμα κομμουνιστικής αναζήτησης της εποχής. Το ΚΚΕ, πνίγηκε μεταξύ του σταδίου της **«Νέας Δημοκρατίας»** (9^ο Συνέδριο), της **«Δημοκρατίας του λαού»** (10^ο Συνέδριο), της **«πραγματικής αλλαγής»** (11^ο Συνέδριο), της **«δημοκρατικής συνεργασίας»** και του **“αθροίσματος των δημοκρατικών δυνάμεων”** (πάντα με το ΠΑΣΟΚ), της **«αλλαγής με κατεύθυνσης το σοσιαλισμό»** και της **“ανάπτυξης νέου τύπου»** (12^ο Συνέδριο), με την επανάσταση να εξορίζεται στις ιστορικές εκδηλώσεις για τις «κουζίνες του μέλλοντος».

Στη στροφή της ανερχόμενης αστικής τάξης προς την νεοφιλελεύθερη τομή και καπιταλιστική ανασυγκρότηση, ειδικά από το 1985 και μετά, το ΚΚΕ όχι μόνο δε βρέθηκε απέναντι, αλλά μέσω της αξέχαστης «κάθαρσης», βοήθησε τις αστικές δυνάμεις να περάσουν τον κάβο, με την **συμμετοχή στις αστικές κυβερνήσεις Τζανετάκη και Ζολώτα**.

Την ίδια περίοδο, από την σοβούσα βαθιά **κρίση των χωρών του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού»**, το ΚΚΕ, φαινόταν να μη παίρνει χαμπάρι. Και με τον Στάλιν και με τον Χρουτσώφ. Και με τον Μπρέζνιεφ και με τον Γκορμπατσώφ, αλλά και με το πραξικόπημα ενάντια του στη συνέχεια. Αλλά και για χρόνια αργότερα μετά και με το ΚΚ Κίνας και την «αρμονική κοινωνία», όπου αναγεννιέται ο παγκόσμιος καπιταλισμός.

Είναι όμως επίσης η **στάση του ΚΚΕ απέναντι στην καπιταλιστική κρίση** και την

αστική, ευρωενωσιακή επιχείρηση καπιταλιστικής ανασυγκρότησης σε βάρος της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων στην Ελλάδα από το 2008 και μετά, που δείχνει πως το κόμμα αυτό αδυνατεί να σταθεί απέναντι στην αστική πολιτική. Το ΚΚΕ στην αρχή χαρακτηρίζει την καπιταλιστική κρίση «**τέχνασμα**» και την πάλη κατά των μνημονίων «**αποπροσανατολισμό**», ενώ κατακεραύνωνε όσους ζητούσαν διαγραφή του χρέους και έξοδο από την ΕΕ, ότι έχουν «αυταπάτες για τον καπιταλισμό».

Σήμερα, με δεδομένη μια καθίζηση της θέσης της εργατικής τάξης ιστορικών διαστάσεων, πριν το ΚΚΕ επιρρίψει τις ευθύνες στο ΝΑΡ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ (σημειωτέον ότι αυτή μόλις τότε δημιουργήθηκε αλλά κατάφερε να αρθρώσει ένα αντικαπιταλιστικό, ανατρεπτικό πολιτικό λόγο), ποιόν απολογισμό αλήθεια κάνει για τη συμβολή του στην αποτροπή αυτής της ήττας;

Όλα αυτά, πάντα με το ίδιο σχεδόν πυρήνα του Πολιτικού Γραφείου της Κεντρικής Επιτροπής.

Όσο το ΚΚΕ δεν τολμά να αναμετρηθεί με τις δικές του **προγραμματικές ανεπάρκειες**, τόσο επιτίθεται και μάλιστα σχεδόν αποκλειστικά προς κάθε αριστερή και κομμουνιστική δύναμη στα αριστερά του.

Οι συγγραφείς του κειμένου, προσπαθούν να χρεώσουν στο ΝΑΡ ...την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση! Δεν μπαίνουν καν στον κόπο να δουν την πραγματική **γέννηση και ανάπτυξη της στρατηγικής ΣΥΡΙΖΑ**, όχι απλά μέσω του μηχανισμού του ΚΚΕ από όπου προέρχεται η πλειοψηφία των στελεχών του, όσο κυρίως μέσω όλων των περίφημων και σοφών «**ενδιάμεσων προγραμμάτων**» **κυβερνητικής συνεργασίας**, που διαμόρφωσε το ΚΚΕ μεταπολιτευτικά, αλλά και παλιότερα της ΕΔΑ.

Το κείμενο θεωρεί ότι στόχοι πάλης του αντικαπιταλιστικού προγράμματος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ όπως «**Παύση πληρωμών και διαγραφή του χρέους – Αποδέσμευση από την ΕΕ από τη σκοπιά των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων κλπ**», είναι «**διαχείριση του καπιταλισμού**». Στον αντίποδα το ΚΚΕ υιοθετεί το σχήμα: **Άμεσα αιτήματα βελτίωσης και μετά λαϊκή εξουσία. Οτιδήποτε άλλο είναι "ενσωμάτωση"**. Και ανάμεσα στα δύο τι μένει αλήθεια; Τα «πολιτικά συμπεράσματα» και η ψήφος για ενίσχυση του ΚΚΕ...

Διαβάζοντας τις αναφορές του κειμένου για το θέμα του **πολέμου**, την εκτίμηση του **χαρακτήρα των χωρών του «υπαρκτού σοσιαλισμού»** και το **εργατικό κίνημα**, γίνεται φανερό, πως το ΝΑΡ έχει θέσει **ατζέντα συζήτησης** που δεν μπορεί να προσπεράσει

αβασάνιστα το ΚΚΕ.

Με την ευκαιρία ωστόσο θα σημειώσουμε και μια «είδηση» που μας δίνει το κείμενο της ΚΟΜΕΠ, σε ότι αφορά τον κίνδυνο του πολέμου και τον ανταγωνισμό των αστικών τάξεων Ελλάδας-Τουρκίας:

*«οι στόχοι και κυρίως οι επιθετικές στρατιωτικές και διπλωματικές ενέργειες της τούρκικης αστικής τάξης έχουν κλιμάκωση την **τελευταία διετία**».*

Η χρονική αναφορά στη «διετία» γίνεται προφανώς για να δικαιολογηθεί η αλλαγή θέσης από την απόφαση του τελευταίου Συνεδρίου του ΚΚΕ.

Αλλά το πιο ενδιαφέρον είναι στη συνέχεια:

«Η ελληνική αστική τάξη επιμένει στη γραμμή συναίνεσης και εθνικής ενότητας στο εσωτερικό και φαίνεται να προτιμά μια νέα συμφωνία ιμπεριαλιστικής ειρήνης».

Η Τουρκία λοιπόν ετοιμάζεται για επίθεση και εισβολή, ενώ η Ελλάδα «προτιμά» ειρήνη, αν και «ιμπεριαλιστική».

Αυτή την θέση το ΚΚΕ οφείλει να την επεξηγήσει στα μέλη και στελέχη του...

Ότι και αν λέει το κείμενο στα **περί κόμματος**, το ΝΑΡ, είναι υπερ της εργατικής δημοκρατίας και της δημοκρατικής ενότητας δράσης της κομμουνιστικής οργάνωσης.

Η **απόσπαση** των αρχών λειτουργίας από το επαναστατικό πρόγραμμα και πολιτική ενός κόμματος και αυτοτελής «θεοποίησή» τους στον **«υπαρκτό» συγκεντρωτισμό** του ΚΚΕ (και όχι μόνο), οδηγεί σε θλιβερά φαινόμενα σαν και αυτό της «πολιτικής» αποκατάστασης του **Άρη Βελουχιώτη** το 2001 (66 χρόνια μετά το θάνατό του), αναγνωρίζοντας πως είχε δίκιο, όχι όμως και της «κομματικής» αποκατάστασης, διότι «είχε παραβιάσει τον δημοκρατικό συγκεντρωτισμό»! Στη συνέχεια το ΚΚΕ χρειάστηκε άλλα 17 χρόνια για να διορθώσει αυτό το λάθος, χωρίς και πάλι να το ομολογήσει...

**Δημοσιεύτηκε (με μικρή συντόμευση) στο ΠΡΙΝ 7/10/18, με τίτλο Από τα κυβερνητικά προγράμματα του ΚΚΕ στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ*

